Ч. 226 Субота 9 (21) жовтня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Вісти політичні.

(З парляментарних кругів. — В справі вибору віцепрезидента палати. — З нарад християньско-славяньского союза.)

Між послами був вчера дуже живий рух. Майже всі парляментарні сторонництва відбували конференциї. Президент міністрів ґр. Клярі нараджував ся вчера довший час з презесом виконуючого комітету правиці п. Яворским. Засіданє польского Кола, заповіджене на передполудне, відложено до пополудня. Предметом довірочних нарад Кола була виключно справа обсади місць віцепрезидентів палати. Також полуднево-славяньский клюб відбув вчера нараду. Предсідателі клюбів лівиці зібрали ся вчера перед полуднем на засіданє. В парляментарних кругах кажуть, що на нинішнім засіданю палати буде лиш вибір обох віцепрезидентів, та дискусия над наглячими запомогами, натомість ширша дискусия над заявою правительства розпічне ся аж на другий тиждень.

Як доносять часописи, вислав посол др. Ферянчич до полуднево-славяньского клюбу телеграму, в котрій резиґнує з вибору на першого віцепрезидента палати. Справа того вибору єсть головним предметом нарад парляментарних клюбів, бо той вибір буде свого рода огневою пробою солідарности правиці, і не виключена при тім можливість нового уложеня сторонництв на правиці. Вчера говорено також о др. Білиньскім, як о кандидаті на першого віцепрезидерта, та о Словінци пос. Повшім, супротив того, що др. Ферянчич рішучо резиґнував. Рішаючим в тім виборі буде становище католицкого сторонництва народного. Німці обстають при кандидатурі Прадого і взивають всі клюби до солідарного голосованя за тою кандидатурою. Коли католицке сторонництво вздержить ся від голосованя, то можлива річ, що правиця потерпить неудачу, і прийде до вибору Прадого. — О вчерашнім засіданю виконуючого комітету правиці, на котрім ухвалено не згодити ся на кандидатуру Прадого на 1 віцепрезидента, доносять ще, що посли Катрайн і Ебенгох заявили ся рішучо за тим, аби першим віцепрезидентом був Німець.

Про наради в християньско-славяньскім союзі пишуть під д. 17 с. м. з Відня до „Руслана“: Нині перед полуднем засідав „Славяньский христ.-народний Союз“ під проводом дра Булята. Предметом нарад була політична ситуация. Розходилось іменно о становище, яке має заняти „Союз“ супроти резолюциї, ухваленої екзекутивним комітетом правиці на дни 5-го жовтня. Резолюция ся гласить: „Сторонництва правиці остають ся в давній сполуці; они рішають ся перевести свою спільну проґраму і в слід за тим будуть змагати до остаточного полагодженя національного спору на основі конституциєю запорученої рівноправности всіх австрийских народів, як і до витвореня правительства, відповідного парляментарній більшости“.

Поодинокі посли, що брали участь в нарадах екзекутивного комітету правиці в червни, а відтак в жовтни, здали при тім справу з дискусиї, які вели ся в згаданім комітеті. „Союз“ приняв з вдоволенем до відомости, що посли Барвіньский і Повше заступали в екзекутивнім комітеті правиці конечність, по евентуальнім знесеню язикових розпоряджень для Чехії і Морави взяти ся за управильнене язикових відносин не лиш в сих двох краях, але взагалі в цілій Австриї. За предложенем пос. Барвіньского і Повшого заявились в екзекутивнім комітеті правиці ческі посли Енґель, Пацак і Страньский, а по довшій дискусиї пос. Біливьский в імени Поляків. Противились сему предложеню в червни лише ґр. Тун і пос. Катрайн.

Відтак здали справу з конференциї з ґр. Клярим посли Повше, Ферянчич, Беркс і Робіч. З справозданя сего вийшло, що ґр. Клярі намірює Чехів за знесенє язикових розпоряджень винагородити язиковим законом. Про уложене язикового закону для всіх коронних країв ґр. Клярі поки-що не думає. На се замітили згадані посли, що они в імени Словінців, Русинів і Хорватів будуть в парляменті заступати конечність виданя язикового закона для всіх австрийских народів. В імени „Союза“ заявили також згадані посли ґр. Кляроми, що полудневі Славяни і Русини стояти муть і дальше при правиці і єї проґрамі. Ґр. Клярі не дав на заяву послів Повшого і Ферянчича рішучої відповіди, з того можна вносити, що переходовий кабінет в тім напрямі не постановив ще нічого позитивного.

В дискусиї, що вивязалась на той темат, забирали голос посли: Вахнянин, Вукович, Барвіньский, Ляґіня, Беркс, Робіч, Ферянчич

63)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

Наконець настав той день, в котрім господиня мала то вдоволенє побачити, що єї робленє порядків і стиранє порохів не було даремне. Капітан Динкомб' вернув, як-раз так, як то она виворожила, не давши наперед знати о собі ані листом ані через післанця.

Він одного дня потягнув за дзвінок, увійшов до города а з города до помешканя, як той, що ось лише що вернув з проходу. Покоївка Зузанна, що отворила єму двері, здивувала ся дуже і витріщила очи на него, коли він борзо перейшов попри неї.

Він пустив ся простісенько до тої комнати, де бувало любив сидіти. На гарно вичищенім рушті горів огонь; все показувало як найбільшу вигоду.

Капітан з вдоволеною міною розглядав ся по комнаті.

— Нема то, як прогулька до Індиї, коли чоловік хоче знати, що то значить вигода у власній хаті — відозвав ся він. — Як же тут все любо виглядає! Треба би хиба не мати розуму, щоби комусь дома не було добре, коли буря накидала ся коло Ґібральтару через вісім днів на всі боки. А деж Ваша пані? — відозвав ся Динкомб нараз, обернувшись здивований до Зузанни. — Де пані Джернем? — моя донька? Хиба-ж не чує голосу свого старого батька? Чому-ж не виходить повитати мене, коли я тілько перебув, щоби заробити гроший для неї?

Заким ще Зузанна могла відповісти, зачула пані Миґбі голос свого пана і вбігла чим скорше его повитати.

— Дякую Вам сердечно за Ваш щирий привіт — сказав капітан поквапно; — але де єсть моя донька? Не вже-ж она в так студений день вийшла, та волочить ся по улицях Льондону? — яке лихо стало ся, що она не іде повитати свого старого батька?

— Мій Боже — відозвала ся пані Миґбі. — Чей же не скажете, що Ви не дістали листу від панни Рожі, — чи, вибачте, від пані Джернем, — бо тамто імя видає ся чоловікови таке природне.

— Лист від неї! — відозвав ся капітан.— Таже ні, не читав ані однїсенького рядка. Та Господи змилуй ся, як тота женщина дивить ся! Чей-же моїй донці не стало ся ніяке нещастє? Чей може здорова — що?

Лице капітана стало бліде; єго взяла нараз якась обава.

— Чей-же моя донька не слаба — промовив він; — або може щось гіршого...

— Ні, ні, ні, капітане — перебила єму пані Миґбі. — Я лише що вісім днів тому назад мала звістку від пані Джернем; она була здорова; тепер мешкає она в Девонширі, куди ще в липни перенесла ся з своїм чоловіком; я була певна, що Ви дістали лист від неї, з котрого довідали ся о тих змінах.

— Що? — відозвав ся на то старий капітан; — то моя донька покинула те вигідне гніздочко, яке їй збудував єї батько — той дім, на котрий я ужин тілько тяжко запрацьованого гроша? Чи Рожечці навкучила ся вже наша домівка? Вже їй тут не добре було? Красно — то — красно!

Капітан корабельний сів з цілої сили на крісло, що стояло зараз коло него. Єго то заболіло, що донька покинула домівку, котру він основував.

— Не во гнів, пане — відозвала ся тут пані Миґбі таким голосом, як би хотіла піддобрити ся; — я знаю, що мені ніяково мішати ся до родинних справ; але я знаю, як пані Джернем любить свого батька, тож годі мені стояти і мовчати, коли той тато зле єї розуміє. Она не хотіла покидати двірка з видом на ріку, бо она дуже полюбила сей дім. Але капітанови Джернемови прийшло щось нараз до голови поїхати на своїм кораблі „Альбатрос“ в чужі краї, а перед своїм виїздом напер він на то, щоби пані Джернем поїхала з ним до Девоншір, що тілько значить, як би она там живцем була закопана.

— Що! то він покинув своє становище?— відозвав ся капітан. — Утік від хорошої молодої жінки, обіцявши, що буде при ній доки, аж я не верну? Ну так не пристало на чоловіка честного — додав капітан в обуренем.

— Тай мені так здає ся, пане — докинула господиня. — Може то й добре жити волокитою, але коли мужчина возьме собі красну молоденьку жінку, та ще до того і таку, що єго обожає, то міг би таки дійстно спокійно дома сидіти.

і Повше. Відтак принято одноголосно (на 23 присутних) ухвалу: „Славяньский христ-народний Союз“ солідаризує ся вповні з резолюциєю, ухваленою екзекутивним комітетом правиці на дни 5 го жовтня. Сю ухвалу подано в формі комунікату до прилюдної відомости.

Друга ухвала „Союза“ дотикала вибору нової президиї. В тій справі рішено з огляду, що доси лївиця не зажадала заступництва в президиї посольскої палати, голосувати за вибором давнійшої президиї.

Рівночасно з засіданем „Союза“ покінчило свої дводневі наради „коло польске“ над ситуациєю. Дискусия в „колї“ була досить оживлена, але в результатї зсолїдаризовало ся і „коло“ однодушно з резолюциєю екзекутивного комітету правиці з 5 го жовтня.

Новинки.

Львів дня 20 го жовтня 1899

— **Доповняючі вибори:** посла до сойму з міста Коломиї на місце Щепановского і посла до ради державної з міст Тернопіль-Бережани на місце пок. Рітвера, а вкінци посла з Бялої-Нового Санча-Вілички на місце Стан. Мадейского — розписані всї на 27 падолиста с. р.

— **Вибори до ради повітової в Богородчанах** відбудуть ся в грудни с. р. з куриї сільскої 12-го н. ст. грудня, з міскої 13-го, а з більших посілостий 14-го. Сільскі громади вибирають 12 членів, міста 6, а більша посілість 8.

— **Концерт в Городенцї.** В недїлю дня 22 с. м. устроює жіноче Товариство в Городенцї концерт в сали ради повітової. Початок концерту точно о 7-ій годинї вечером. Цїни місць: крісло 1 зр., партер 60 кр., для селян і міщан 20 кр. По концертї відбуде ся комерс в сали касиновій.

— **З руского театру.** В Коломиї відограє театр: в суботу дня 21-го с. м. „Бідне дївча“; в недїлю 22-го „Нещасне кохане“; ві второк 24-го „Попихайло“; в четвер 26-го „Ямарі“; в суботу 28-го „Малка Шварценкопф“; в недїлю 29-го „Наші переселенцї“; ві второк 31-го „Баби“; в четвер дня 2-го падолиста „Сербия“; в суботу 4-го „Циганьский барон“; в недїлю 5-го „Чумаки“ (половина доходу на „Народний Дім в Коломиї“); ві второк 7-го „За хлїбом“ (на „Шкільну Поміч в Коломиї“).

— **Пильнуйте дїтий!** В Семиківцях, повіта підгаєцкого, лучила ся сими днями у одного господаря така нещаслива пригода, що 10-місячна дитина випала з колиски завішеної на 30 цалїв від землї і забила ся. Мати лишила спячу дитину в колисцї, а сама пішла прати вереги. Коли вернула назад і глянула у вікно, чи дитина ще спить, побачила дитину неживу на земли. На крик матери збігли ся люди, але дитини вже не можна було відратувати. Здає ся, що дитина пробудила ся, коли нікого не було в хатї, і гойдаючись, сама випала з колиски з такою силою, що забила ся. От і наука, що навіть сплячої дитини не можна лишати без догляду. — У Відни знов взяв онгди 12-лїтний школяр. Кароль Кромус бурштинову цигарницю із збитків в рот, а цигарниця, не конче довга і груба, влетїла єму в провід віддиховий і хлопець став душити ся. То діяло ся на улици. Хлопець ішов з своїм старшим братом. Той побачивши, що стало ся, вхопив зараз хлопця і побіг з ним до шпиталю, але коли там з ним прийшов, хлопець вже був неживий — удушив ся. Як би так скорше була поміч, то можна би було ще хлопця відратувати, але треба би було насамперед чим скорше розрізувати єму горло, щоби не удушив ся, а відтак аж виймати цигарницю. Операция очевидно дуже тяжка. І знов наука, щоби дїти не брали нїчого до рота. Старші повинні на то дуже уважати.

— **Убийника о. Найбурґа,** лат. пароха в Козлова, мали зловити дня 16 с. м. в Тернополи. Зове ся він Береза recte Березовский і числить лїт 24. Був він сїм місяців афішером бюра плякатового в Тернополи. Є жонатий і раз був караний за крадїж. Задля браку заробку почав волочити ся і коли в Козлові жебрав у о. Найбурґа, а сей єму милостинї відмовив, рішив ся Береза силою забрати грошї. Нинї перевела єго жандармерия до суду в Бережанах. Слїдство викаже, чи то справдї убийник о. Найбурґа, бо недавно пустили ґазети поголоску, що убийника зловлено в Бібрцї, а та вість показала ся опісля неправдивою.

— **Великої крадежи** допущено ся в Варшаві. Прибув там один з мешканців Сибіру. З зелїзницї удав ся він дорожкою до анґлїйского готелю. На дорожцї умістив в заглубленю поза сидженєм коробку, що містила дорогоцїнности і готівку на загальну суму около 100 тисяч рублїв. Коли подорожний прибув перед готель, коробки в дорожцї вже не найшов. Слїдство полїцийне не успіло доси викрити злодіїв.

Телєґрами.

Відень 20 жовтня. Після донесень W. Allg. Ztg. з Пешту, ґр. Клярі відчас послїдного свого побуту в Пештї конферував з Селем і Люкачем в справі квоти та одного закона, що есть послїдною частию неполагодженої ще угоди з Угорщиною.

Прага 20 жовтня. Дирекция тутешної полїциї оголосила вчера в полудне відозву, в котрій остерігає перед дальшими демонстрациями і заповідає, що для удержаня ладу готова імити ся і найострійших средств.

Кімберлей 20 жовтня. Після донесень з Мафекінґ наткнув ся панцирний поїзд висланий на розвіди на відділ Бурів. Прийшло до борби, в котрій Бури потерпіли великі страти. По сторонї Анґлїйців погибло 2 вояків, а 14 есть ранених, з тих два тяжко.

— Отже він пішов на море а свою жінку вивіз на провінцию, заким вибрав ся в дорогу, так? — сказав на то капітан. — Красні річи! А панна Розамунда пристала на то, та й словом не спротивила ся.

— Простїть пане — сказала на то пані Миґбі. — Паннї Розамундї годї було перед слугами виступати против свого мужа, хоч в души може й була єму противна. Я чула, як она бідненька одного разу в ночи гірко плакала. Она того й не здогадувала ся, що хтось то чує.

— Чи она Вам щось казала перед самим виїздом.

— Она прийшла тогди до мене до кухнї і сказала: Слухайте пані Миґбі, мій чоловік хоче, щоби я лишила ся в Девонширі, доки він зі своїм кораблем буде в дорозї. Розуміє ся, що менї дуже жаль покидати дім, в котрім менї мій батько устроїв так щасливу домівку і де я з ним так собі спокійно жила; але я мушу слухати мого мужа, хоч би він і що жадав від мене. Напишу до мого любого тата і скажу єму, як тяжко менї розставити ся з моєю домівкою.

— Так она сказала? — сказав капітан, очевидно тронутий сею ознакою дитинячої любови. — То не хочу єї кривдити і не буду сумнївати ся о єї дитинячій любови для мене. Я єї листу нїколи не дістав, а длячого Юрий Джернем зараз по моїм виїздї утїк, та з своїм кораблем поїхав Господь знає куди, того не можу поняти. Здає ся, що і найлїпший моряк не добрий на мужа — дуже гірко жалую того, що я віддав свою дитину за такого волокиту. Але поки що мушу полагодити мої справи в Льондонї та поїхати до моєї бідної понехапої Рожечки. Чи она мабуть не перенесла ся до того села на побережу, де жиє Джернемова тета?

— Так, пане, до Аляндаль чи Алянбай, бо так якось називає ся тота місцевість.

— Ага, Алянбай, вже собі пригадую — сказав капітан. Буду старати ся ще нинї упорати ся з моїми справами, щоби завтра мож' поїхати до Девоншір.

Пані Миґбі старала ся як найлїпше зварити перший обід для капітана дома, але все не помогло, бо прикрі враженя з перед полудня відобрали єму всю охоту до їди. Якуж то радість обіцював він собі зі свого несподїваного приїзду до двірка з видом над ріку, як живо уявляв він собі радістне повитане своєї доньки. Вже здавало ся єму, що она на перший єго голос біжить єго витати, що бере єго руками за шию, що чує єї дитинячі поцїлунки на своїм лици.

Замість щоби здійстнила ся та єго мрія, стрітило єго гірке розчароване.

Зузанна Трот зібравши зі стола, поставила на стал все, що було потреба до пуншу для капітана; але він як би и не видів сего приготовленя. Встав живо з свого крісла, взяв капелюх на голову і на велике розчароване лепської пані Миґбі вийшов.

— Коли чоловік тілько напік ся коло того припічка, то нїяка єму за то вдяка видїти, що риба лиш трохи зверха надібрана, а печена курка таки нерушена — жалувала ся пані Миґбі. — Ой панно Розамундо, панно Розамундо, от що Ви наробили!

Капітан Динкомб пустив ся жвавим кроком по темним гостинци. Незадовго дійшов він аж до того місця де миготїли ся лямпи, а до було моряцке передмісте. Він чим борше перейшов через него а відтак зайшов до якогось порядного шинку недалеко Товру, де сходило ся богато официрів від купецкої маринарки.

Тут мав він зійти ся з одним старим товаришем своїм і рад був що має причину, щоби вечером не бути дома.

В малій комнатцї для гостий застав він свого приятеля і оба мореплавцї попивали тут свій ґроґ. Відтак розійшли ся, причім приятель капітана перший вийшов, бо мав іти аж далеко на передмісте до свого помешканя.

Капітан сидів задуманий коло огню при послїдній склянцї ґроґу, коли отворили ся двері і хтось увійшов до комнати.

Джо Динкомб при входї нового гостя підніс голову до гори; на своє превелике диво пізнав він Юрия Джернема.

— Джернеме! — відозвав ся він — ти в Льондонї? Ну, то називає ся несподїванка!

— Авжеж, капітане Динкомб — відповів тамтой холодно; — „Альбатрос“ аж сего дня по полудни заплив до порту в Льондонї. То перша хата, до котрої я зайшов, а кого я найменше сподївав ся тут застати, то Вас.

— А судячи по твоїм голосї, мій лепький молодче, здає ся, що тобі тота несподїванка не конче мила — сказав Джо Динкомб. — А чи можна тебе спитати яким дїлом муж Розамунди Динкомб говорить з батьком своєї жінки таким тоном, як отсе ти тепер?

— Ви батько Розамунди — відповів Юрий — а то достаточна причина, щоби Юрий Джернем Вас уникав.

— Той чоловік здурів — замуркотїв капітан Динкомб; він без сумнїву з розуму зійшов.

— Нї, — відповів Юрий Джернем — я не зійшов з розуму — я аж надто сьвідомий мого нужденного житя. Я люблю Вашу доньку, Джо Динкомбе, люблю так щиро, як лиш любив коли небудь який мужчина жінку свого вибору. А все-таки волочу ся тепер о сїй порі, коли я повинен спішити до дому до моєї милої, сам один і нещасливий по Льондонї. Хоч і як она менї дорога, — хоч і як єї щиро люблю — то не можу зважити ся вертати до неї, бо межи нею а мною стає дух мого убитого брата Валентина!

— Господи милосердний! якеж дїло моїй Розамундї до сумної долї твого брата? — спитав капітан і аж остовпів.

— Особисто не має она нїякого дїла, але она так нещаслива, що есть в кимсь споріднена, що був в спілцї зі скритоубийником чи скритоубийниками мого бідного брата.

— Бога ради, що ти хочеш тим сказа-

Переписка зі всіми і для всіх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Для всіх, кому то може придати ся: В двох попередних перепискам подали ми у відповідях інформацию про стирийске сукно „льоден“ з фабрики Vincenz-a Oblack-a. В сій самій справі одержали ми тепер письмо від п. Василя Елїєва, учителя в Малечковицях, в котрім він так пише: „Добре єсть з другими поділити ся користними річами та другому чим будь прислужити ся, тож прошу сих кілька слів подати до прилюдної відомости. Я з тої фабрики спроваджую вже 10 літ сукно „льоден“ і перековав ся, що суть то сукна дуже міцні мов шкіра, часто вовняні, дадуть ся прати і нікоди не тратять своеї давної краски і не половіють. Не один наш міщанин а навіть і селянин міг би собі з тої фабрики спроваджувати сукно а був би під кождим вглядом вдоволений, бо фабрикант єсть під кождим вглядом дуже сумлінний та ніколи не присилає сукна злежаного, котре скоро розлїтає ся. Я нині благословлю в своїм серци того, хто менї тую фабрику перед 10 роками нараїв. Перед десяти роками спровадив я собі був сукна на бунду та на покрите футерка. До нині бунда і футерко виглядають так як нові і нич не стратили з своєї давної краски. Материя з котрої маю штани, пере ся мов полотно і штани дуже красно презентують ся мимо того, що маю їх вже 5 літ. Много а много можна сказати о тій фабриці, материї „льоден“, бо справді в иньших фабриках чогось подібного не можна би дістати навіть за дорожші гроші“. Пан Е. звертає дальше увагу на то, що до тої фабрики треба писати по німецки, що при замовлюваню треба сказати докладно, чого кому потреба, чи на лїтне, чи зимове одїне, на бунду або бурку і т. д. а також треба подати цїну сукна, котре вибрало ся з пробки; дальше що цїна сукна єсть всїляка почавши від 2 зр.; що хто спроваджує до 10 зр, тому фабрика не числить опакованя, а за цїну висше 10 зр. сама фабрика платить за почту; хто спроваджує сукна до 50 зр. дістає 5 зр. опусту а за звиш 50 зр. — 10 проц. опусту і т. д. Ми додамо тут, що хто собі спровадить прібки, то знайде в них докладне поясненє всего. Під кождою пробкою єсть поданий нумер сукна а під ним цїна за метер, а з боку коло пробок єсть подана ширина сукна; на другім же боцї, кілько якого сукна на яке одїнє потреба. — **Г. Сеньків в Потут.:** Цїна була подана в послїдних „Радах господарских“, під рубрикою „Вісти господарскі, промислові і торговельні“. — **В. Н. О. С-й:** Насамперед мусимо звернути Вашу увагу на то, що коли вже жадаєте від нас такої чемности, щоби ми подали Вам інформацию з нашого видавництва, то належало би ся бути рівно чемним, і підписати ся повним іменем. Атже й в публичній бібліотеці сказали би Вам в такім случаю: Коли хочете знати, то будьте ласкаві і потрудіть ся самі та пошукайте. Наше видавництво, що правда, далеке від бібліотеки, але всетаки трудно памятати, що містить ся в девять річниках. Тепер як раз робить ся катальоґ, і длятого покищо не можемо сказати. Щоби перевернути 9 річників і вишукати то, чого Вам потреба, на то бачите потреба таки що найменше пів дня роботи. — **Сталий предплатник:** Мусимо насамперед добре вивідати ся, а відтак в слїдуючій „Переписцї“ дамо Вам знати. Богато зависить також і від пропінатора; може би з ним як порозуміти ся. Може би при склепі удало ся завести „комнату до снїдань“. — **Іван Бойко:** Поки-що не мали ми часу ще прочитати. При тім звертаємо увагу на то, що навіть колиб і пригоже, то ми все сего року не могли би друкувати, бо маємо достаточно материялу. — **В. П. в С.:** Щоби вигубити таргани або т. зв. швабі. (Нїмцї називають їх: Russen, Schaben, а наші селяни декуди звуть їх „жидиками“, „москалями“ — назва здаєсь пішла відповідно до того, звідки то плюгавство зайшло), найважнїйша річ в тім, щоби удержувати велику чистоту в хатї. Де тої чистоти нема, там не поможе ніяке, хоч і як добре средство. Передовсім треба уважати, щоби на ніч не лишати немитої посудини, всїляких відпадків зі страв (качанів, лупини з бараболь, кусників хлїба, і т. п.), щоби не держати під постелю або під лавою шмат, чобіт і т. п. Найлїпший на таргання єсть таки „Цахерлїн“, але правдивий в запечатаній фляшинї (за 30 кр.) а до неї бальоник до роздуваня порошку. Найлїпше губити вечером: Насамперед при сьвітлї повідсувати з попід стїн всяку знадобу, повикидати все що заваджалоби, а відтак на пів години вийти з хати. Таргани, стоноги і т. п. повилазять тогди в темноті на жир. Тимчасом треба відкоркувати фляшинку з „цахерлїном“ і застромити міцно бальоник, взяти фляшинку межи два пальцї, а великий палець поставити на бальоник а дудочку від бальоника обернути до землї і тогди зі сьвічкою в другій руцї увійти борзо до темної хати, і схилившись, роздувати борзо порошок всюди по землї. Передовсім треба тарганам забічи дорогу і добре надувати порошку до шпар. Таргани, скоро їх лиш посипати цахерлїном стають зараз як би пяні, насамперед біжать дуже борзо, але відтак перевертають ся до гори ногами і гинуть поволи. Коли так зробить ся около 10 год. вечером, можна на другий день згорнути тарґанів і кілька ґарців. Але порошок треба на тарганів і в кожду найменшу шпарку так роздувати, щоби в хатї аж ніби курило ся. Чоловікови той порошок не шкодить; що найбільше треба кілька разів ніс обтирати та відкашлювати. Так треба зробити кілька разів може що другий або що третий день і наконець всї шпари добре позалїплювати. — Чемериця не конче добра та й небезпечна задля дробу. — Про инші способи скажемо пізнїйше. — **D-moll п. Монастир.:** Дуже нам жаль, що Вашої оповістки так важної для Вас а так пожаданої для неодної панни не можемо помістити з причин не від нас зависимих. А всетаки не тратьте надїї і шукайте собі подруги в инший спосіб, але шукайте осторожно і розважно, бо не лиш хто до 30 не жонат, то н.... і т. д. як каже приповідка, але ще більший.... коли не умів знайти собі такої, яка єму потрібна. Аж тогди може бути нещастє; впрочім ще невелике нещастє, коли хтось і в сорокових оженить ся. — **Читатель Львів:** Для босаньско-герцеґовиньских зелїзниць державних єсть ц. к. Дирекция в Сараєві. Услівя принятя такі як і тут: для висших урядників (Oberbeamter) техніка або університет; для низших всїляко, низша школа середна або і матура, а відтак практика на шляхах або в уряд. Поданя вносити на стемпли 50 кр. Знанє сербского або хорватского язика потрібне. — **Щасний в Будівци:** Товариства, котре би вербувало охотників до Трансвалю і туди їх транспортувало не знаємо. То однакож річ певна, бо то трансвальске правительство виразно заявило, що на свій рахунок не приймає ніяких охотників. Коли хто хоче вступити яко охотник до трансвальского войска, то нехай узброїть ся на власний кошт і на власний кошт їде до Трансвалю а там і підчас війни удержує ся на власний кошт; кінь єго дістане удержанє задармо, бо може пасти ся на степах. Бури (назва голяндска — німецке Bauer — хлоп) бачите нарід дуже миролюбивий і війни не люблять; они ведуть єї лиш з конечности, а тогди стають всї до бою від 16-літного хлопця до 60-літного старика. А як не люблять війни так і не люблять, щоби до їх краю лїзли чужі люди — як звичайно буває в таких случаях — — волоцюги з цїлого сьвіта, котріби відтак по війнї готові в краю розпаношити ся і первістних жителів позбавити землї і зарібку та хлїба. — Друге питанє поставте виразнїйше, бо не розуміємо, що значать слова: „чи ще тепер“. До сторожи фінансової можна вступати коли небудь. — **Л. Л. в Трибухівцях:** Невитягнений анї один. — (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора К и р и л а К а х н и к е в и ч а, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

ти? — спитав капітан Динкомб. Він аж був поблїд.

— Не напирайте на мене, щоби я Вам сказав, як я то розумію — відповів Юрий остро. — Ви мій тесть. Случай відкрив менї якусь погану тайну Вашого житя за пізно, як щоби можна було уникнути тої звязи, яка єсть межи нами. Коли я довідав ся тої злощасної правди, був я вже мужем Вашої доньки. То причина, що я мушу мовчати. Не напирайтеж на мене! Я сповню свій обовязок супротив Вашої доньки, як колиб Вас і Вашого злочину ніколи не було на сьвітї! Але ми оба, я і Ви мусимо уважати ся лиш за ворогів. Память на мого брата Валентина творить часть мого власного житя; злочин, якого допущено ся на нім, єсть в моїх очах в двоє так великий, як би єго хтось допустив ся на менї.

Капітан Джо Динкомб схопив ся із свого місця. Аж дух запер в собі і почервонїлий як грань станув він перед своїм зятем.

— Юрию Джерneме — відозвав ся він — чи хочеш, щоби я тепер збив тебе на винне яблоко? Дїйстно, чоловіче, можеш о щастю говорити, коли я того ще доси не зробив. Яку цїль має то пусте говоренє, що то все має значити, питаю ся? Чи ти пяний, чи здурів, чи одно і друге разом?

— Капітане Динкомб, — сказав Юрий спокійно — чи хочете дїйстно, щоби я Вам сказав?

— Горе тобі, коли того не зробиш відповів капітан і держав ся корчево свого крісла.

— Отже знайте передовсім, що заким я покинув двірок з видом на ріку, а то в липни торік, намовила мене Ваша донька одного дня, коли менї треба було листового паперу, щоби я пошукав собі у Вашім бюрку.

— Ну, щож дальше?

— Я того дуже не хотів, але остаточно згодив ся на то і отворив бюрко ключем, котрий мала Розамунда. Я не шукав в нім за нічим тайним, але мимо того добачив в посудинцї призначеній на якийсь предмет, котрий мусів впасти менї в очи, а він таки так зловив мене за очи, як би они добачили яку гадюку.

— Та щож би то такого могло бути? — спитав капітан. — Я не держу в моїм бюрку нїчого незвичайного!

— Я Вам покажу, що я тогди знайшов — відповів Юрий. — Той знаходок надав цїлому моєму житю відмінний напрям, він вигнав мене із щасливої колись домівки в сьвіт та зробив з мене нещасливого подорожного, котрий нїгде не міг знайти собі спокою.

— Той чоловік здурів — замуркотів капітан Динкомб сам до себе, — не що иншого, лиш таки здурів.

Юрий Джерneм виймив з кишенї в камизельцї якусь малесеньку пачочку, розвинув папір і показав золоту монету, пігнений бразилїйский золотий гріш, котрий дав капітанови до руки.

— Дух сьвятий при нас! — крикнув Джо Динкомб, — а тож не той гріш, що єго якийсь страх лишив?

На єго лици пробивало ся виразно велике здивованє, але не сьвідомість вини. Юрий Джерneм приглядав ся добре, яку він міну зробить дивлячись на монету і видів, що то не була міна того, котрий почуває ся до вини.

— О капітане, капітане! — відозвав ся він каючись — коли я Вас через цїлий той час без причини підозрівав!

— О щож ти мене підозрівав!

— Що Ви більше або менше брали участь в убитю мого брата. Золоту монету, котру держите в руцї, дав я був єму на памятку, коли ми розлучали ся. Ви можете побачити там вириті мої початкові букви. Я знайшов єї у Вашім бюрку.

— І ти кинув на мене підозрінє, що я помічник злодіїв та убийників — сказав на то Динкомб. — Юрию Джерneме, менї тебе встидно.

В словах тих пробивав ся важкий докір, хоч і як они виглядали на звичайні.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефон число 569).